

mig da, at hele § 27 henfigtsmæssigt kan gaae ud.

N. Hansen: Skjøndt jeg ganske deler den Mening, at man ikke til 3die Behandling skal fremsætte Forslag, der ere forkastede ved 2den, har jeg dog ved denne Leilighed gjort en Undtagelse, og jeg troer, jeg har havt saadanne Grunde dertil, at Thinget, naar det hører dem, maaskee dog vil indrømme mig, at jeg ikke er fravegen den nævnte Regel. Jeg har som Mindretal tilladt mig at stille et Forslag under Nr. 56, der er overeensstemmende med det, som ligeledes var stillet af et Mindretal til 2den Behandling, og som da navnlig forsvaredes af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). Den høitærede Minister saavel som de Medlemmer, der støttede Ministerens Forslag, gif ud fra, at den forlangte Sum var nødvendig for paa en tilfredsstillende og tilstrækkelig hurtig Maade at tilendebringe den tilbageværende Revision, medens Mindretallet gif ud fra den Anskuelse, at denne kunde tilendebringes med de 2,000 Rd., det vil sige, naar der vedtoges 1,000 Rd. mindre, end der var foreslaet af Ministeren. Jeg skal dog ikke vende tilbage til denne Side af Debatten; den er engang affluttet, og den skal ikke blive gjenoptagen af mig, men til Støtte for det Forslag, jeg nu har tilladt mig at stille, vil jeg bede det ærede Thing erindre, at der den 31te Marts 1860 udkom en Lønningslov for Embedsmændene i selve Ministerierne, at man ved denne Lov indskrænkede disse Embedsmænds Antal, idet man gif ud fra den Forudsætning, at de maatte anvende deres hele Tid i Statens Tjeneste, naar de lønnedes af Staten, men Følgen heraf var ogsaa, at man forhøiede deres Løn for tydeligt at vise, at dette var Thingets Mening. Samtidigt hermed stillede man, ligesom nu, en Sum til Ministerens Raadighed til Honorarer for at hjælpe paa det Arbejde, som de fast ansatte Embedsmænd ikke i behørig Tid kunde udføre, og denne Sum var da for Revisionsdepartementets Vedkommende 16,400 Rd., altsaa betydeligt høiere end nu; men for at hævde den Anskuelse, at Embedsmændene lønnedes høiere, saaledes at de nu skulde anvende hele deres Tid i Statens Tjeneste, ved-

tog man samtidigt i Loven en § 4, som siger: „Den ovennævnte Sum“ — nemlig de 16,400 Rd. — „kan dog ikke benyttes til dermed at honorere nogen i Genhold til nærværende Lov fast ansat Embedsmand“. Det vil altsaa deraf sees, at det var Thingets udtrykkelige Bestemmelse, at disse Embedsmænd ikke kunde honoreres for yderligere Arbejde, men at de skulde anvende deres Tid i Statens Tjeneste. Den 19de Februar næste Aar udkom der en lignende Lov for Embedsmænd under Ministeriet, hvori man gif ud fra den samme Forudsætning, idet man vedtog en § 25, som accurat udtrykte det, jeg nylig tillod mig at oplæse af § 4 i den før omtalte Lov. Efterseer man nu imidlertid Statsrevisionens Beretning til Rigsdagen for 1864—65, vil man der Pag. 164 finde omtalt, at en Contoirchef under Revisionsdepartementet, altsaa under det Departement, jeg nys anførte, og for hvilket Loven af 31te Marts 1860 er vedtagen, som Medhjælper ved den extraordinaire Skifterevision har 400 Rd. i Honorar og 23 Rd. 3 Mk. for Contoirforødenheder. Man har altsaa her givet en efter Loven af 31te Marts 1860 fast ansat Embedsmand Honorar for det Arbejde, han har udført, indbefattet under Loven af 19de Februar, men gaaer man ud fra, at dette er rigtigt, maae alle de Embedsmænd, som blive ansatte ifølge Loven af 19de Februar 1861, kunne honoreres af det Beløb, som er stillet til Ministerens Raadighed, naar de ere ansatte ifølge Loven af 31te Marts 1860. Jeg kan ikke see rettere, end at den af den lovgivende Magt tagne Bestemmelse derved er aldeles omgaaet. Jeg skal endnu fremsøre et Beviis til Støtte for, at jeg her har bragt dette Forslag frem, og det er, at Statsrevisionen netop, idet den udtalte sig om denne Sag, har tilføiet, at denne Embedsmand ikke henhører til dem, der ere udelukkede fra at honoreres af den i den nævnte Paragraph fastsatte Assistancesum, og Statsrevisionen er altsaa gaaet ud fra, at, naar en Embedsmand er ansat ifølge Loven af 1861, kan han honoreres af den Sum, der er stillet til Ministerens Raadighed ifølge Loven af 1860, og omvendt, naar en Embedsmand er ansat ifølge Loven af 1860, kan han honoreres af den